

Figuerola i Mulet, dos poetes contrastats

El dijous, 18 de novembre passat es va iniciar una nova tanda del Joc Partit, diàleg d'escriptors del Camp de Tarragona. Aqueixa vegada hi van participar Lluís Figuerola Tondo (poso el segon cognom per no confondre'l amb l'altre Lluís Figuerola) i Cinta Mulet. Dos poetes. Lluís nat a Valls i amb recorregut al Camp (la Masó, Prades i Tarragona) es va presentar com a fill de paleta i modista i nét de republicà il·lustrat. Va recordar amb un pensament net de nostàlgia la biblioteca de Valls, primera de les públiques creada per la Mancomunitat de Catalunya, on de jovenet hi passava estones fent descobriments llibrescos. Cinta, filla d'Horta de Sant Joan, filla de modista –segona coincidència Lluís, la primera és la condició de poetes d'ambdós-, recorda amb emoció que casa seva era lloc de trànsit de les dones del poble que hi anaven a fer-se vestits i que sa mare feia pocs guanys en el negoci. Els anys d'aprenentatge els va passar al poble on estudiava per lliure i s'examinava a l'Institut. I així aprovava els cursos. Al final va estudiar al Joaquim Bau de Tortosa. La tercera coincidència és la situació de família monoparental. La Cinta la va expressar amb voluntat d'establir complicitats. Però el Lluís d'una manera elegant va al·legar que no exerceix d'aquest estat civil, com si diguéssim.

Quan entrem en l'obra literària de cada autor i amb el batec vital que hi ha darrera de cadascuna, veiem com les coincidències i les complicitats es van fonent com el sol de la primavera fon les neus de l'hivern. La Cinta escriu per una necessitat vital d'expressar-se, amb una explosió interior que necessita que es plasmi en obra escrita. Frueix escrivint, frueix completant l'obra, frueix quan té el llibre a les mans. Objectivat, tal com diu ella. Fet objecte. Que el pugui llegir i rellegir. El Lluís produeix obra continguda. Treball dur i feixuc. Busca la paraula, el vers, el poema dins d'un bloc de pedra a cops d'escarpra i martell. I escriu quan l'estat d'ànim no és prou optimista. Li costa i pateix. Els silencis intercalen l'obra: "Si tingués paraules blanques/ les espolsaria/ sobre els teus ulls".

A l'hora d'enfocar la producció poètica, Lluís considera que li sobra de tot: temps, coneixements previs, estudis. Fins i tot el fet de ser professor de literatura pot arribar a ser un llast a l'hora d'escriure. La Cinta en canvi fretura de tot: temps, coneixements i ens parla d'allò que hagués volgut ser: professora d'universitat, professora de literatura. La Cinta ha publicat cinc llibres de poesia, un de teatre. Lluís té dos llibres publicats de poesia i un de narrativa. I tots dos tenen obra dispersa en llibres col·lectius. Per tant el contrast està servit.

És hora d'entrar en l'obra produïda. La Cinta va quedar captivada per les sextines de *Si em toques em mato*. Sobretot per la tècnica utilitzada que Lluís va explicar abastament. La Cinta va anotar el procés de despullament de la poesia de Lluís: des d'un inici de poesia conceptual però amb tots elements sintàctics més o menys presents fins a l'eliminació de nexes que

presenten una poesia despullada i forta. “Si són ossos, eina forta, i vida/ tensada corda, cedeixo a la vena,/ oxido jove cadena i alço daga”. I Lluís exalta, per una banda, la quantitat de llibres editats i, per l'altra, la força abassegadora i la musicalitat de l'obra de la Cinta manifestada a *Paraula de dona*: “Roden camins i rodes, / roden canals i aigües,/ però jo no puc voltar,/ ni roda/ la llinda de la meva mà/ de dona,/ regust de llet d'ametlla/ i lluentor de cirera./ Roden camins i rodes, / roden canals i aigües.”

Dos poetes contrastats i, en la seva diferència, complementats.

JESÚS FIGUERES

Publicat al diari *El Punt* el 29 de novembre de 2010